Dosarul nr. 3-162/2026
2-26007689-12-3-23012026-1

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

09 februarie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)
în componență:
Președintele ședinței, judecătorul Veaceslav Martînenco
grefier Nicoleta Mamaliga

examinând cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil –

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

La 23.01.2026 reclamantul *****, prin intermediul avocatului Cristina Negru, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea deciziei nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025 și obligarea acordării statutului de refugiat.

În motivarea acțiunii, partea reclamantă a indicat că, la data de 09.01.2026, reclamantului Marchenko Timofel, născut la *****, prin decizia Direcției azil i s-a comunicat că cerere depusă de către cetățeanul Federației Ruse a fost respinsă.

Reclamantul a comunicat că, nu poate să revine în Federația Rusă din circumstanțele expuse în interviul la IGM. Însă, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migrației și apatrid a constatat că situația din țara de origine a reclamantului Federația Rusă nu prezintă un pericol atât pentru viața cât pentru și securitatea acesteia în cazul întoarcerii în țara de origine.

Menționează că nu este de acord cu decizia luată de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migrației și apatrid cu nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025 și în acest sens solicită să fie schimbată decizia cu posibilitatea de a rămânea pe teritoriul Republicii Moldova.

Declară că nu poate să se întoarcă în Federația Rusă deoarece are frică pentru viața sa și indică motivul fricii sale – nu se simte în siguranță.

Concluzionează că toate persoanele care fug din țara lor de origine din cauza persecuțiilor sau a unor vătămări grave au dreptul să solicite protecție internațională. Azilul este un drept fundamental, iar acordarea lui persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite in

Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților constituie o obligație internațională pentru Statele-Părți, printre care se numără și statele membre ale UE. UE a încorporat condițiile care trebuie îndeplinite pentru a beneficia de protecție internațională în propriul său corpus juridic și a extins conceptul, creând o categorie suplimentară de beneficiari al protecției internaționale pe lângă refugiați, și anume beneficiarii protecției subsidiare.

În drept, partea reclamantă își întemeiază cererea de chemare în judecată pe art. art. 16, 17, 19, al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în R.M; art. 219 din Cod administrativ.

Astfel, solicită partea reclamantă: anularea deciziei nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025 emisă de Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migrație al RM și obligarea pârâtului să-i acorde lui ***** statut de refugiat în conformitate cu art. 17 al Legii nr. 270 din 18.12.2008.

Obiecțiile pârâtului:

La 09.02.2026 reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație, a depus referință la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. (f.d.14-19)

În susținerea poziției sale a invocat că, reclamantul declară că a părăsit Federația Rusă deoarece, după 20 de ani de activitate profesională în nordul țării, în contextul pensionării, a decis să se întoarcă în Ucraina, patria sa. Acesta menționează că sora sa, cetățean ucrainean, l-a sprijinit în această intenție, mai ales după ce locuința sa din regiunea Kursk a fost incendiată și distrusă aproximativ cu un an în urmă, în timpul atacării regiunii. Solicitantul afirmă că destinația sa finală era Ucraina, unde intenționa să se stabilească definitiv împreună cu sora sa. Cu toate acestea, autoritățile ucrainene nu i-au permis intrarea, întrucât, fiind cetățean al Federației Ruse, are obligația de a deține o viză.

Susține că, ca urmare a imposibilității intrării în Ucraina, reclamantul a depus cerere de azil in Republica Moldova pentru perioada în care urmează să se clarifice situația privind obținerea vizei ucrainene. Acesta menționează că a depus toate actele necesare pentru viză la Ambasada Ucrainei in Republica Moldova, însă, de patru luni, nu a primit niciun răspuns din partea autorităților ucrainene. Reclamantul declară că, în cazul în care viza îi va fi acordată, va părăsi imediat teritoriul Republicii Moldova și se va deplasa în Ucraina, destinația sa finală.

Notează că, reclamantul precizează că nu se poate întoarce în Federația Rusă, deoarece locuința sa a fost complet distrusă, nu mai are nicio rudă sau sprijin pe teritoriul Federației Ruse și nu dispune de posibilitatea relocării interne. Referitor la alte detalii și elemente ale stării de fapt se face referire la conținutul dosarului.

Menționează că, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu

dorește să se reîntoarcă.

Relevă că, potrivit art. 45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sânt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a). (2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(l) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sânt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Susține că, potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

Notează că la evaluarea credibilității interne au fost luate în considerare declarațiile reclamantului, potrivit cărora din anul 1964 a plecat din Federația Rusă cu traiul în Ucraina și nu dorește să se întoarcă în Federația Rusă.

Atenționează că este necesar să se evalueze declarațiile făcute de reclamant. Însă declarațiile reclamantului nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului este indispensabilă.

Totodată menționează că, în general, o persoană nu și-ar abandona casa și țara decât constrânsă de motive imperioase, exceptând situațiile în care ea o face în căutarea aventurii sau pur și simplu ca să vadă lumea. Pot exista multe motive de constrângere care sunt imperioase și care pot fi înțelese, dar numai un motiv a fost desemnat drept criteriu al

calității de refugiat. Expresia “în urma unei temeri bine întemeiate de a fi persecutată” - pentru motivele menționate în definiție, prin indicarea unor motive specifice - face în mod automat ca toate celelalte motive de a se refugia să devină irelevante pentru definiție. Aceasta exclude deci persoanele care sunt victime ale foametei sau ale dezastrelor naturale, cu excepția cazului când ele au totodată temeri bine întemeiate de a fi persecutate pentru unul din motivele prevăzute. Oricum, astfel de alte motive nu pot fi în totalitate irelevante în procesul de determinare a statutului de refugiat din moment ce toate consecințele trebuie luate în considerație pentru o înțelegere corectă a cazului solicitantului.

Susține că analizând motivele invocate de către solicitantul de azil ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că aceasta a relatat informații destul de vaste ne individualizând nici o acțiune îndreptată asupra sa ce ar prezenta un pericol pentru viața si integritatea personală.

Menționează că potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților**,** este prevăzut că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are” la baza definiției date, rezultă că solicitantul de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de neclare.

Relevă că, drept motiv al solicitării azilului pe teritoriul Republicii Moldova, a fost invocat faptul că a depus actele necesare pentru perfectarea vizei de intrare în Ucraina, având astfel nevoie de o perioadă de ședere legală, a solicitat azil.

Notează că, în urma examinării notei de interviu, s-a constatat faptul că reclamantul nu face parte dintr-un partid politic, nu a suferit vreo condamnare în țara de origine, nu a fost arestat, reținută sau judecat. Ce precizează faptul că nu a fost supus unor persecuții conform art. 46 a Legii 270/2008 sau amenințărilor, plecând din țara de origine din alte considerente.

Susține că, în rezultatul stabilirii motivelor invocate de către solicitantul de azil, s-a apreciat că starea de fapt invocată de *****, nu constituie acte de persecuție așa cum este reglementată în legislația națională.

Menționează că, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil ceea ce ține de motivul părăsirii țârii de origine și solicitării azilului, s-a conchis că acesta a relatat informații destul de vaste ne individualizând nici o acțiune îndreptată asupra sa ce ar prezenta un pericol pentru viața și integritatea personală.

Sesizează că cererea de azil depusă de reclamant este evident nefondată conform art. 63 alin.(2) lit. a) din Legea 270/2008 ce precizează că solicitantul de azil a făcut declarații insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supusă unor persecuții.

În contextual dat susține că, argumentele invocate de către reclamant nu se încadrează conform prevederilor art. 17 alin. (1) din Legea 270 potrivit căruia statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi

persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări, sau care, nedeținând nici o cetățenie si găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În acest context, face referire la Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care potrivit art. 10 alin. (2) prevede că atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

Menționează că, în conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270 privind azilul, agenți de persecuție sau vătămări grave sânt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvemamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. 47^1. Respectiv, potrivit art. 47^1 din Legea nr. 270 privind azilul, (1) Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin.(2). (2) Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci când agenții menționați la alin.(1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci când dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci când solicitantul are acces la o astfel de protecție.

Reține că, potrivit pct. 65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, agenți ai persecuției, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

În urma celor relatate, concluzionează că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face

aplicabile prevederile art. 45 alin.(1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

În urma celor expuse, deduce că în conformitate cu prevederile art. 1A din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova nu sunt aplicabile în cazul dat.

Susține că, în conformitate cu prevederile art. 42 Rolul activ, din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere.

Astfel, menționează că a fost analizat și posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care prevede că, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin.(3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Consideră că, prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

a) Analiza existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției.

În urma analizei acestui element în baza afirmațiilor solicitantului din nota de interviu, a fost conchis faptul că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărit de către autorități.

b) Analiza vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante.

În conformitate cu Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10.12.1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul “tortura” desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorității publice sau orice altă persoană cure acționează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile reclamantului, consideră că dânsul nu a fost supus unor astfel de tratamente, el părăsind țara

de origine, din alte considerente.

c) Analiza riscului serios de amenințări grave și individuale, la adresa vieții sau integrității corporale a unui civil, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional.

Menționează că, în urma analizei surselor de informații publice și anume raportul HRW - Human Rights Watch (World Report 2022/23- Rusia, 13 ianuarie 2022/23), **https://www.ecoi.net/en/document/2043508.htmL** *AI-Amnesty International* **(**Report on the human rights situation covering 2022**)** *https://wwiv.ecoi.net /en/document/2048607.html* şi *USDOS - US Department of State* **(**2022 Country Report on Human Rights Practices: Russia**),** *https://www. ecou net/en/document/2071123. Html* s-a apreciat că în prezent pe teritoriul Federației Ruse nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern și această țară nu se află în situație de război, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Suplimentar, atrage atenția asupra faptului că, potrivit art. 19 din Legea nr.270/2008, „Protecția umanitară se acordă străinului care nu întrunește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămări grave definite la art. 45 alin. (3)", astfel încât se atestă faptul că reclamantul era obligat să demonstreze prin probe pertinente și convingătoare că viața dumnealui în caz de reîntoarcere în țara de origine, se află în pericol.

Reiterează poziția și conchide că circumstanțele expuse de solicitant nu impun obligativitatea de acordare solicitantului de azil și a protecției umanitare, după cum consideră eronat dumnealui, sunt prezente circumstanțe care împiedică acordarea oricărei forme de protecție internațională.

Totodată, menționează că solicitantul de azil nu întrunește condițiile necesare pentru recunoașterea statului de refugiat conform art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270/2008.

Drept concluzie, apreciază faptul că situația din țara de origine a solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine.

Prin urmare, apreciază că cererea domnului ***** nu întrunește condițiile necesare pentru recunoașterea statului de refugiat conform art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270/2008 și condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din legea menționată.

În ședința de judecată:

Reclamantul, *****, precum și avocatul acesteia, Cristina Negru, în ședință de judecată nu s-au prezentat cu toate că au fost înștiințați legal (f.d.13, 21), din care motiv instanța a considerat posibil examinarea cauzei în lipsa acestora.

Reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație, Zabrian Ionela, a pledat pentru respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile participanților la proces, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu și interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, este **admisibilă** și pasibilă de a fi **respinsă,** din următoarele considerente.

Conform art. 2 alin. (1) Cod administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 Cod administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Potrivit art. 18 Cod administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În conformitate cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art.11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

În condițiile cauzei deduse judecății, decizia nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025 emisă de către Inspectorat General pentru Migrație, prin care a fost respinsă cererea de azil, constituie în sine act administrativ individual defavorabil pentru reclamant, pasibil controlului

judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

În conformitate cu art. 191 alin.(1) Cod administrativ, cu excepția cazurilor prevăzute la alin.(2) și (3), judecătoriile soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ.

Așadar, în temeiul art. 191 alin.(1) Cod administrativ controlul de legalitate a actelor emise de Inspectorat General pentru Migrație este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, or aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art.191 Cod administrativ. Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Conform art. 206 alin.(1) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Astfel, reclamantul a formulat o acțiune în contestare și obligare.

Cu referire la condiția de respectare a procedurii prealabile, conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Conform art. 163 lit. c) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

Potrivit art. 61 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18.12.2008, deciziile privind cererile de azil pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri prealabile.

Așa cum rezultă din actele cauzei, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată la data de 23.01.2026, iar decizia nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025, emisă de către Inspectorat General pentru Migrație, i-a fost adusă la cunoștință reclamantului la 09.01.2026 (f.d. 6), fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către acesta.

Prin urmare, instanța de judecată a constatat că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ în privința acțiunii de contencios administrativ înaintate, nu se regăsesc. Așadar, acțiunea este **admisibilă** și pe cale de consecință se va purcede la examinarea fondului acesteia.

Cu privire la temeinicia acțiunii în contenciosul administrativ:

În conformitate cu prevederile art. 20 alin. (1) Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform acestui cod.

În corespundere cu art. 189 alin. (1) Cod administrativ orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 93 alin. (1) Cod administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Suportul probator al cauzei atestă că, la data de 13.06.2025, reclamantul *****, născut la data de ***** în Ucraina (URSS), r*****, de naționalitate ucrainean și de religie creștin-ortodox, s-a adresat cu cerere de azil către Direcția azil și apatridie a Inspectoratul General pentru Migrație. În susținerea identității sale, prezentând pașaportul de călătorie a Federației Ruse nr. 77 6301840 eliberat la data de 20.05.2025 și valabil până la 20.05.2035.

Potrivit notei de interviu, ***** a menționat că, este cetățean al Federației Ruse, fiind născut în Ucraina, r*****. Referitor la motivele părăsirii Federației Ruse, aceasta a declarat că, este pensionar de 20 ani, a lucrat și a făcut bani, după care a hotărât să se întoarcă în Ucraina la patria sa. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, reclamantul a invocat că nu i s-a permis intrarea legală în Ucraina, a rămas în Republica Moldova și nu are unde să se ducă. De asemenea a indicat că nu i s-a permis intrare în Ucraina, deoarece este cetățean al Federației Ruse și are nevoie de viză. În plus a indicat că s-a adresat la Ambasada Ucrainei în Republica Moldova, însă deja de 4 (patru) luni așteaptă viza, dar fără nici un rezultat. (potrivit dosarului administrativ)

Totodată, aceasta a menționat că nu are unde să se întoarcă în Federația Rusă, deoarece casa s-a a fost incendiată și arsă, când a fost atacată regiunea Kursk, aproximativ 1 (un) an în urmă (din momentul interviului din 13 octombrie 2025). În continuare, solicitantul a susținut că nu are unde să se întoarcă în țara de origine, deoarece nu are acolo rude. De asemenea a notat că, dorește să plece în Ucraina împreună cu sora sa, care este cetățeancă a Ucrainei. (potrivit dosarului administrativ)

Prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025, s-a respins cererea de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 5 alin. (2) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. (f.d.6 verso)

Prin comunicarea din 09.01.2026, ***** i-a fost adus la cunoștință, contra semnătură, referitor la respingerea cererii de azil prin decizia nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025. (f.d.6)

Nefiind de acord cu Decizia menționată, la 23.01.2026 reclamantul s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată. (f.d.4)

Art. 3 din Legea nr. 270 din 18.12.2008, privind azilul în Republica Moldova, definește noțiunea de *azil* – instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic.

Potrivit art. 16 din Legea nr. 270/2008, privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 alin. (1) al Legii 270/2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Potrivit art. 19 al Legii 270/2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Conform art. 42 alin. alin. (1) și (2) din Legea privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere. La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 din Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererile de azil sânt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. (2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. (3) Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. (3) Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art.22-27.

Conform art. 44 din Legea privind azilul în Republica Moldova, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sânt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sânt considerate coerente și plauzibile și nu sânt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 din Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sânt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a). (2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sânt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse

discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 48 din Legea privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

În conformitate cu prevederile art. 51 alin.(1) al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce:

a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat;

b) se află pe teritoriul Republicii Moldova;

c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție.

Potrivit art. 55 alin.(1), (3) - (9), (16), (17) al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, înainte de emiterea unei decizii privind cererea de azil, solicitantului de azil i se dă posibilitatea de a susține un interviu cu privire la cererea sa. Interviul este efectuat cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de 21 de zile de la data depunerii cererii. Interviul are loc în condiții de confidențialitate. Interviul este efectuat de către un consilier de decizie care este obligat: a) să asigure organizarea și buna desfășurare a intervievării; b) să verifice faptele expuse de solicitantul de azil; c) să ia în considerare, pe cât este posibil, situația personală sau generală în care se înscrie cererea de azil, inclusiv originea sau vulnerabilitatea solicitantului; d) să pună la dispoziția solicitantului de azil un interpret care să asigure o comunicare adecvată între solicitant și consilier. Solicitantul de azil poate solicita efectuarea interviului cu consilierul de decizie de același sex, cu excepția cazului când există rațiuni pentru a considera că această solicitare se bazează pe motive care nu au legătură cu dificultățile din partea solicitantului de a prezenta toate motivele cererii sale de azil. Interviul se va desfășura în limba pe care solicitantul o alege. Acolo unde se presupune în mod rezonabil că solicitantul înțelege o altă limbă, interviul se poate desfășura în limba respectivă. Preventiv, consilierul de decizie trebuie să se convingă de faptul că limba în care urmează să se desfășoare interviul îi este suficient de accesibilă. Solicitantul de azil poate fi intervievat în prezența unui avocat. La intervievare au dreptul să asiste reprezentanții ÎCNUR și ai

organizațiilor neguvernamentale, cu acordul solicitantului. Pe parcursul interviului, solicitantul trebuie să răspundă personal la întrebările care îi sânt adresate. Interviul este consemnat în scris într-o notă de interviu și urmează să fie clarificate aspectele necesare analizei cererii de azil. Nota de interviu va cuprinde în mod obligatoriu: datele de identificare a solicitantului de azil, numele consilierului de decizie care efectuează interviul, numele interpretului, datele altor participanți la interviu, limba în care se desfășoară interviul, declarațiile solicitantului referitoare la motivele de azil, precum și orice altă informație care să ducă la soluționarea cererii de azil. La finalul interviului, consilierul de decizie aduce la cunoștință solicitantului de azil conținutul notei de interviu. Nota este semnată de către consilierul de decizie, solicitantul de azil, interpret și, după caz, de alți participanți la interviu. Solicitantul are dreptul să ia cunoștință, la solicitare, de înregistrarea audio sau audiovideo a interviului său după comunicarea deciziei privind respingerea cererii de azil.

Conform art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă: a) solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții; b) solicitantul a depus o cerere nouă în care nu invocă noi elemente relevante cu privire la situația sa personală ori la situația din țara sa de origine; c) solicitantul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova în mod ilegal ori și-a prelungit ilegal șederea și, fără un motiv valabil, nu s-a prezentat la autorități și/sau nu a depus cerere de azil cât mai curând posibil, având în vedere circumstanțele intrării sale în teritoriu.

Instanța de judecată, examinând motivele invocate de ***** în cererea de azil din 13.06.2025, precum și din nota de interviu realizată în cadrul acestei proceduri administrative, reține că, motivele invocate de reclamant fiind examinate de autoritatea publică pârâtă din perspectiva încadrării în elementele definiției protecției umanitare în conformitate cu art. 45 alin.(3) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, au fost apreciate justificat că nu îndeplinesc condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art.19 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Astfel, în opinia instanței de judecată, pârâtul, la emiterea actului administrativ contestat, a concluzionat în mod corect asupra celor două elemente care compun conceptul fundamental de „*temere bine întemeiată de a fi persecutat*”, prevăzut la art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, *în raport cu afirmațiile solicitantului din nota de interviu cu privire la motivul plecării din țara de origine, și anume faptul că locuința sa a fost incendiată și distrusă, iar rude la care ar putea trăi nu are în Federația Rusă.*

În plus, instanța constată că motivul principal al solicitării cererii de azil este că reclamantul așteaptă perfectarea vizei din partea Ambasadei Ucrainei din Republica Moldova, pentru a putea pleca legal în Ucraina împreună cu sora sa.

Instanța atestă că, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită

acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Totodată, este important de stabilit dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

În motivarea soluției adoptate, autoritatea publică pârâtă a reținut că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, *nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951, cererea solicitantului ***** nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.*

Instanța atestă că, temerea invocată de reclamant în cererea de chemare în judecată precum că "nu se simte în siguranță", nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul unei forme de protecție (protecție umanitară) să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or, actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

Din raționamentele expuse, instanța va constata temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea deciziei nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025, privind respingerea cererii de azil, or, reclamantul, ***** nu a probat prezența uneia dintre condițiile indicate la art. 17 alin.(1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

În acest context, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu actul administrativ emis, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care

invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Astfel, analizând normele legale citate, în coraport cu circumstanțele de fapt ale speței și materialul probatoriu administrat, instanța conchide că, decizia nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, este legală și întemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului privind obligarea autorității publice pârâte să acorde statut de refugiat, pretenția urmând să fie respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea decizie nr. 2762/25/DAA din 08.12.2025 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație și obligarea pârâtului să emită actul administrativ individual favorabil privind acordarea unei forme de protecție reclamantului.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

Președintele ședinței,
Judecătorul **Veaceslav MARTÎNENCO**